

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph.D. ve věci

žalobce: M. P.
bytem X

zast. advokátem Mgr. Petrem Vodkou
sídlem Orlí 542/27, 602 00 Brno

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2021, č. j. JMK 135708/2021, sp. zn. S-JMK 131396/2021/OD/VW,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2021, č. j. JMK 135708/2021, sp. zn. S-JMK 131396/2021/OD/VW (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž

bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „prvostupňový orgán“ nebo „správní orgán I. stupně“), ze dne 11. 8. 2021, č. j. ODSČ-90998/21-36 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce jako provozovatel blíže specifikovaného vozidla shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“). Uvedeného přestupku se měl dopustit tím, že v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití jím provozovaného vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu.
3. Porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívající v neoprávněném stání, tedy porušení povinnosti dle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez obsluhy při dohledu na bezpečnost na pozemních komunikacích a oznámeno Městskou policií Brno. Řidič vozidla, který není znám, na ulici Sportovní 3 v Brně dne 9. 12. 2020 v 18:28 hodin stál s vozidlem bez parkovacího oprávnění a bez zaplacení ceny za parkování na parkovišti v zóně C, oblast 3-01, označeném dopravní značkou IP 13c s dodatkovou tabulkou označení režimu parkování (tzv. rezidentní parkování). Žalobci byla za přestupkové jednání uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení.

II. Žaloba

4. Žalobce namítá, že řidič vozidla dodržel při užití vozidla povinnosti řidiče a dodržel pravidla provozu na pozemních komunikacích a nedošlo tedy ke spáchání přestupku. Již během správního řízení uvedl, že po 18. hodině přijel se svým vozidlem na ul. Sportovní, kde jej zaparkoval. Na komunikaci se nacházela dopravní značka „Parkoviště s automatem“ s dodatkovou tabulkou „ZÓNA C v pracovních dnech 17 – 6 h s oprávněním nebo po zaplacení na místě“ a další tabulkou „oblast 3-01“. Žalobce vystoupil z vozidla a hledal parkovací automat, který se v dané oblasti nenacházel. Poté vozidlo opustil a odešel za účelem, pro který přijel.
5. Ze zmíněného dopravního značení jasně vyplývá, že platba za parkování je možná ve formě uhrazení parkovného v automatu k tomu určenému, v místě parkování. Ten se v místě nenacházel, což je nesporné. Správní orgány pak požadují po žalobci zaplacení ve formě platby přes online parkovací automat, mobilní aplikaci či SMS. Tyto možnosti platby parkovného nebylo možné z dopravního značení zjistit. Žalobce není občanem města Brna znalý místních poměrů a namítá, že není povinností řidiče zkoumat, proč není na místě parkovací automat a jak jinak je možné parkovné uhradit, pokud to nevyplývá z dopravního značení. Žalovaný odkazuje na webové stránky města. Ty ani jiné informační materiály nejsou obecně závazným právním předpisem, a není tedy možné sankcionovat žalobce za jejich neznalost.
6. Žalobce odkazuje na stanovisko Ministerstva vnitra ČR, odbor bezpečnostní politiky ze dne 26. 9. 2014, č. j. MV-81409-2/OBP-2014, k právní kvalifikaci jednání spočívajícího v parkování bez řádného zaplacení parkovacího lístku a problematice související (dále jen „stanovisko“). Z něj vyplývá, že řidiče nelze sankcionovat, pokud parkovací automat nebyl funkční. Tím spíše jej podle žalobce nelze sankcionovat, pokud automat na daném místě vůbec nebyl.

7. Žalobce se plně řídil údaji na značce a dodatkové tabulce a nemohl uhradit parkovné způsobem vyplývajícím z dopravního značení. O jiných způsobech platby nebyl řidič v místě parkování informován. Žalobce nemůže nést odpovědnost za nedostatky dopravního značení ve městě Brně. Odůvodnění napadeného rozhodnutí považuje nadto za nedostatečné.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

8. V žalobě uplatněné námitky jsou totožné jako v odvolání. Ustanovení § 23 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „silniční zákon“), dává obcím možnost vymezit pro účely organizování dopravy na území obce v nařízení oblasti, ve kterých lze místní komunikace či jejich určené úseky užít za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy k činnostem uvedeným pod písmeny a) až c), mj. k stání silničního motorového vozidla v obci na dobu časově omezenou, nejvýše však 24 hodin. Pokud tak obec učiní, označí podle odst. 2 předmětného ustanovení tuto místní komunikaci nebo její určené úseky příslušným dopravním značením. Dle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu jsou účastníci provozu na pozemních komunikacích povinni řídit se dopravním značením. Řešení placení parkovného bez fyzicky umístěných parkovacích automatů pouze alternativními způsoby nepovažuje žalovaný za nezákonné či diskriminační.
9. Účastníkem citované stanovisko neobstojí. Řeší totiž situaci, kdy parkovné lze uhradit v parkovacím automatu a ten nefunguje. V této situaci však možnost platby v parkovacím automatu není. Dopravní značka IP 13c „parkoviště s parkovacím automatem“ označuje obecně placené parkoviště. Žalovaný připouští, že z dopravního značení v posuzovaném případě nebylo jasně zřejmé, jak konkrétně má žalobce povinnost úhrady parkovného splnit. Nicméně dopravní značka jasně stanovuje povinnost parkovné uhradit, což řidič vozidla neučinil a na místě tak stál neoprávněně.
10. Žalobce souhlasí s žalovaným v otázce přítomného dopravního značení. Tím se také plně řídil. Dopravní značení deklarovalo možnost platby na místě, která nebyla fakticky realizovatelná. Možnost alternativního placení na dopravním značení nebyla uvedena.

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a že se jedná o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.). Za splnění podmínek § 51 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.
12. Žaloba není důvodná.
13. Předně se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Žalobce nepřezkoumatelnost spatřuje ve stručnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí. Obecně platí, že při soudním přezkumu se rozhodnutí správních orgánů v obou stupních posuzují jako jeden celek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 131/2013–25). Z obou správních rozhodnutí je pak patrné, čeho se měl žalobce jako provozovatel vozidla dopustit a jak k těmto závěrům správní orgány dospěly. Vzhledem k tomu, že jedinou spornou skutečností bylo, zda měl řidič povinnost uhradit parkovné i jinak než v parkovacím automatu, který nebyl na místě, nelze považovat odůvodnění rozhodnutí za nepřezkoumatelné z důvodu jeho stručnosti. Na nepřezkoumatelnost obecně nemá vliv délka rozhodnutí, ale jeho věcný obsah. Soud neshledal, že by napadené rozhodnutí neobsahovalo všechny potřebné úvahy a závěry. O přezkoumatelnosti

napadeného rozhodnutí svědčí také fakt, že žalobce s učiněným závěrem a jeho odůvodněním dále v žalobě polemizuje.

14. Mezi stranami je nesporné, že výše specifikované vozidlo stálo v předmětném čase na předmětném místě a že nebylo uhrazeno parkovné. Spor nepanuje ani o dopravní značení upravující stání na předmětném úseku místní komunikace. Konkrétně šlo o dopravní značku IP 13c „Parkoviště s parkovacím automatem“ s dodatkovou tabulkou „ZÓNA C v pracovních dnech 17 – 6 h s oprávněním nebo po zaplacení na místě“ a další tabulkou „oblast 3-01“. Dle přílohy č. 5 vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, tato dopravní značka označuje placené parkoviště a řidič se musí řídit údaji na značce, dodatkové tabulce nebo parkovacím automatu (hodinách). Předmětem sporu je, zda lze žalobce jako provozovatele vozidla sankcionovat za to, že řidič tohoto vozidla nesplnil povinnost uhradit parkovné v situaci, kdy se na místě nenacházel parkovací automat.
15. Neoprávněné stání předmětného vozidla bylo zjištěno Městskou policií dne 9. 12. 2020 v 18:28 hod. Žalobce byl vyzván dle § 125h zákona o silničním provozu, aby uhradil pokutu 400 Kč nebo sdělil údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Žalobce na výzvu nereagoval a prvostupňový orgán tak v souladu s § 125f odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu zahájil řízení o přestupku provozovatele vozidla. Dle 125f odst. 3 zákona o silničním provozu se nevyžaduje k odpovědnosti za přestupek provozovatele vozidla zavinění. Z odst. 2 písm. b) citovaného ustanovení vyplývá, že z hlediska porušení povinností řidiče jsou pro přestupek provozovatele relevantní pouze znaky přestupku dle zákona o silničním provozu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016–46).
16. Ke skutkovým okolnostem, které žalobce uvádí, je tedy nutné přihlížet pouze z hlediska toho, zda ze strany řidiče vozidla došlo či nedošlo k porušení povinnosti. Nelze je vztáhnout na zavinění nebo okolnosti vylučující odpovědnost za přestupek. Taková úvaha by byla možná pouze v řízení o přestupku řidiče vozidla (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014–21). Odpovědnost za přestupek provozovatele je koncipována jako odpovědnost objektivní, tedy jako odpovědnost za následek. V posuzované věci jde vzhledem k okolnostem tvrzených žalobcem o to, zda byl řidič jím provozovaného vozidla povinen uhradit parkovné či nikoliv.
17. Podle § 23 odst. 1 písm. a) zákona č. 13/1997 Sb. o pozemních komunikacích *„může obec pro účely organizování dopravy na území obce v nařízení obce vymezit oblasti obce, ve kterých lze místní komunikace nebo jejich určené úseky užít za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy k stání silničního motorového vozidla v obci na dobu časově omezenou, nejvýše však na dobu 24 hodin.“*
18. Statutární město Brno tak učinilo nařízením č. 9/2019, kterým se vymezují oblasti statutárního města Brna, ve kterých lze místní komunikace nebo jejich určené úseky užít k stání silničních motorových vozidel za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy (dále jen „nařízení“). Místo, na kterém bylo vozidlo zaparkováno, spadá dle přílohy č. 1 nařízení do regulovaného úseku C. Dle čl. 3 odst. 2 nařízení lze regulované úseky užít za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy k stání silničního motorového vozidla na dobu časově omezenou, nejvýše však na dobu 24 hodin, k stání silničního motorového vozidla provozovaného právnickou nebo fyzickou osobou za účelem podnikání podle zvláštního právního předpisu, která má sídlo nebo provozovnu ve vymezené oblasti, nebo k stání silničního motorového vozidla fyzické osoby, která má místo trvalého pobytu nebo je

vlastníkem nemovité věci ve vymezené oblasti. Je nesporné, že žalobcem provozované vozidlo stálo v regulovaném úseku bez splnění některé z těchto podmínek.

19. Podle § 23 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích musí být takto určené úseky označeny příslušnou dopravní značkou. Z toho vyplývá, že práva a povinnosti z nařízení obce jsou inkorporována do této dopravní značky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 6 As 65/2004-59). Tou je v tomto případě dopravní značka IP 13c spolu s doplňkovými tabulkami. Povinnost, jejíž porušení je předmětem přestupku řidiče, od něhož je vyvozena odpovědnost provozovatele, vyplývá z § 4 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích. Jde tedy o povinnost účastníka provozu na pozemních komunikacích řídit se dopravními značkami.
20. Žalobce namítá, že z obecně závazných předpisů nevyplývá povinnost řidiče zjišťovat alternativní způsoby zaplacení parkovacího poplatku. Předně je nutné poznamenat, že žalobce není sankcionován za to, že řidič jím provozovaného vozidla nezjistil alternativní způsoby zaplacení parkovného, ale proto, že v místě parkoval, aniž by parkovné uhradil. Dopravní značka IP 13c označená ve vyhlášce jako „Parkoviště s parkovacím automatem“ označuje placené parkoviště. Zároveň jsou v ní v souladu s výše citovaným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu inkorporována práva a povinnosti stanovené nařízením města Brna. Z toho je zřejmé, že pokud chce účastník provozu na pozemních komunikacích bez patřičného oprávnění na touto značkou označeném parkovišti zaparkovat, musí uhradit cenu parkovného.
21. Také z doplňkové tabulky, podle které je na parkovišti možné stát v pracovních dnech od 17 do 6 h pouze s oprávněním nebo po zaplacení parkovného na místě vyplývá, že řidič na parkovišti nemůže stát, pokud k tomu nemá patřičné oprávnění či neuhradil parkovné. Není nutné, aby zvláštní právní norma nebo dopravní značení stanovily povinnost zjistit, jak je možné parkovné uhradit, jelikož ta je *a maori ad minus* součástí povinnosti uhradit parkovné. Řidiči se tak nabízejí dvě varianty. Buď parkovné uhradí, čemuž může předcházet nutnost zjistit, jak je možné úhradu provést, nebo vozidlo na placeném parkovišti neparkovat. Ostatně povinnost uhradit parkovné nepopírá ani žalobce, jelikož řidič jím provozovaného vozidla se údajně pokoušel parkovné uhradit v parkovacím automatu. Ten nenalezl, na splnění povinnosti uhradit parkovné rezignoval a zjevně tak sebe, respektive provozovatele vozidla vystavil riziku sankce za stání v regulovaném úseku bez potřebného oprávnění.
22. Je logické předpokládat, že si řidič vozidla při návštěvě jemu neznámého prostředí zjistí, jak jsou zde nastaveny podmínky parkování. Správní orgány nepochybily, pokud předpokládaly, že se řidič vozidla informuje o tom, jak parkovné uhradit. Jedná se ostatně o jednu z povinností vyplývajících z účasti v provozu na pozemní komunikaci implikovanou v povinnosti dodržovat místní úpravu provozu.
23. Z výše uvedeného je zřejmé, že v daném místě a čase z dopravního značení vyplývala v případě parkování bez patřičného oprávnění povinnost uhradit parkovné. Je nesporné, že řidič vozidla tuto povinnost porušil. Žalobce na výzvu prvostupňového orgánu řidiče vozidla neoznačil. Bylo tedy zahájeno řízení o přestupku provozovatele a v něm uznán vinným objektivně odpovědný žalobce. Tento postup neshledal zdejší soud nezákonným.
24. Stanovisko, na které odkazuje žalobce, není na nyní posuzovanou věc přílehlavé. Jak správně podotýká žalovaný, v posuzované věci se nejedná o situaci, kdy je fakticky předpokládáno, že bude parkovné uhrazeno v parkovacím automatu a ten je nefunkční nebo se dočasně na místě nenachází. Je patrné, že v zónách C nebyly parkovací automaty

vůbec umístěny. Odkazované stanovisko se pak týká přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích, tedy přestupku řidiče vozidla. Závěry v něm obsažené nelze vztáhnout na přestupek provozovatele vozidla, jelikož ten, jak je popsáno výše, vyžaduje naplnění odlišných znaků.

25. Ačkoliv tedy nelze rozporovat názor žalobce, že by bylo vhodné, aby dopravní značení obsahovalo informace o alternativních způsobech placení parkovného, samotná absence těchto informací na dopravním značení nezabývá řidiče vozidla povinností parkovné uhradit, a tedy ani odpovědnosti za přestupek. Obdobně nemá vliv ani na odvozenou odpovědnost provozovatele vozidla.

V. Závěr a náklady řízení

26. Soud neshledal důvody, pro které by bylo na místě žalobě vyhovět, a proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
27. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec její obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014–47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 8. prosince 2022

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph.D., v.r.
samosoudkyně